

לקוטי תורה • פרשת כי תצא • מאמר 4

כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת...

”אם יש לאיש שתי נשים, האחת אהובה והאחת שנואה”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/ki-seitzei/4](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/ki-seitzei/4)

1 כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה והיה הבן הבכור לשניאה. להבין מאמר והיה כו'

"אם לאיש שתי נשים, האחת אהובה והאחרת שנואה, והבן הבכור הוא של השנואה". כדי להבין את האמירה "והיה [הבן הבכור]" וכו':

הוא ע"פ מ"ש הרח"ו [הרבי חיים ויטאל] בשער הקדושה שיש לכל אחד ואחד מישראל שתי נפשות וכמ"ש ונשמות אני עשיתי לשון רבים נפש אחת נקרא נפש החיונית והבהמית ומלובשת בדם האדם להחיות הגוף כמ"ש במ"א

הדבר הוא על פי מה שכתב רבי חיים ויטאל בשער הקדושה, שלכל אחד ואחת מישראל יש שתי נפשות, כמו שכתוב: "ונשמות אני עשיתי" — בלשון רבים. נפש אחת נקראת הנפש החיונית והבהמית, והיא מלובשת בדם של האדם כדי להחיות את הגוף, כפי שמוסבר במקום אחר.

והיא נשתלשלה ממקום גבוה על ידי אמצעים רבים ודרך שרים ומזלות כמאמרם ז"ל [זכרנו לברכה / זכרונם לברכה] אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה שמכה בו ואומר לו גדל

היא השתלשלה ממקום גבוה, דרך שלבים רבים, באמצעות מתווכים רבים ועל ידי שרים ומזלות, כדברי חז"ל: "אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה שמכה בו ואומר לו: גדל!"

כי גבוה מעל גבוה וגוי וגבוהים עליהם ועל ידי ריחוקה מאור ה' בהשתלשלות ממדרגה למדרגה ומעילה לעלול בהסתרים וצמצומים רבים עד שנתלכשה בגוף האדם בשר ודם

"כי גבוה מעל גבוה" וגוי, "וגבוהים עליהם". ומכיוון שהיא רחוקה מאור ה', בהשתלשלות ממדרגה למדרגה ומעילה לעילה, דרך הסתרים וצמצומים רבים, עד שהתלכשה בגוף האדם, בשר ודם,

לכן היא כלולה מטוב ורע וממנה באות לאדם מדות רעות מיסודות הרעים שבה וגם שכל אנושי לכן היא כלולה מטוב ורע. ממנה באים לאדם מידות רעות, שמקורן ביסודות הרעים שבה, וכן השכל האנושי.

כי כל נפש כלולה מחב"ד [מחכמה בינה ודעת] ומדות ומצדה יכול האדם להיות מעוכרי רצונו ח"ו [חס ושלום] כמ"ש ונפש

כי כל נפש כלולה מחכמה, בינה ודעת, ומיידות. בגללה יכול האדם להיות בין העוברים על רצונו, חס ושלום, כמו שכתוב: "ונפש",

כי תחטא כי מחמת ריבוי ההסתרים וצמצומים המכסים ומעלימים אור א"ס ב"ה נראה לאדם שהוא יש
ודבר בפני עצמו.

"כי תחטא". משום שההסתרים והצמצומים הרבים מכסים ומעלימים את אור אין סוף ברוך הוא, נדמה לאדם שהוא
יש ודבר בפני עצמו.

ונפש השנית בישראל נקרא נפש אלהית חלק אלוה ממעל והיא הבאה לאדם בלי אמצעים כלל כמ"ש
והאלהים עשה את האדם ישר

הנפש השנייה שבישראל נקראת הנפש האלקית, "חלק אלוה ממעל". היא הנפש שבאה לאדם בלי שום מתווכים
כלל, כמו שכתוב: "והאלקים עשה את האדם ישר".

(בקהלת סס"י [סוף סימן ז']) וכמ"ש ואתה נפתחה בי ואתה ממש בלי ממוצעים ויפח באפיו נשמת חיים וגוי'
(בקהלת, בסוף פרק ז'), וכמו שכתוב: "ואתה נפתחה בי" — אתה בעצמך, בלי מתווכים; וכן: "ויפח באפיו נשמת
חיים" וגוי',

כמשל הכל האדם שיוצא ממנו ואעפ"כ [ואף על פי כן] היא מיוחדת עמו בלי הפסק כי אין לך דבור שחוצ'
ממנו כמ"ש בסש"כ [בספר של בינונים]

כמו במשל הכל פיו של אדם היוצא ממנו, ואף על פי כן נשאר מאוחד עמו בלי הפסק; שהרי אין דיבור שהוא מחוצ'
לו, כפי שמוסבר בספר של בינונים [התניא].

לכן תמיד היא מיוחדת במאצילה בתכלית היחוד ומצדה לא היה באפשריות האדם לחטוא כלל ולהיות
מעוברי רצונו אחרי

לכן היא מאוחדת תמיד עם המאציל שלה בתכלית היחוד, ומצדה לא ייתכן לאדם לחטוא כלל ולהיות בין העוברים
על רצונו, שכן

שהיא מיוחדת תמיד במאצילה זולת שהנפש הבהמית מלביש אותה ומכסה ומעלים מהביט באור א"ס
ב"ה כמבואר בלקוטי אמרים

היא מאוחדת תמיד עם המאציל שלה; אלא שהנפש הבהמית מלבישה אותה, מכסה עליה ומסתירה ממנה את אור
אין סוף ברוך הוא, כפי שמוסבר בלקוטי אמרים.

(ושתי נפשות אלו נקרא בכתוב בצלמנו כדמותנו שהנפש האלהית היא בחיי צלם והחיונית היא בחיי דמות)

(ושתי נפשות אלו נקראות בכתוב "בצלמנו כדמותנו": הנפש האלקית היא בחינת צלם, והנפש החיונית היא בחינת דמות.)

והנה ירידת נפש אלהית בעולם היתה בכדי להתלבש בנפש החיונית הבהמית ולהלחם אתה ולבררה להפריד הטוב מן הרע ולהעלותה לה' להפכא חשוכא לנהורא וכו' לכן נקרא בשם ישראל כמ"ש והנה, ירידת הנפש האלקית לעולם הייתה כדי להתלבש בנפש החיונית־בהמית, להילחם בה ולברר אותה, להפריד את הטוב מן הרע ולהעלותה לה', "להפוך חושך לאור" וכו'. לכן היא נקראת בשם ישראל, כפי שכתוב:

כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל פי' שהנפש אלהית תשתרר על החיונית הבהמית להפוך כל מחשבותיה ומדותיה אשר לא לה' המה מרע לטוב והמדות נקראו אלהים כמ"ש ויראו ויראו בני האלהים וגו'

"כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל". כלומר, הנפש האלקית צריכה למשול בנפש החיונית־הבהמית ולהפוך את כל מחשבותיה ומדותיה, שאינן לה', מרע לטוב. והמדות נקראות "אלקים", כפי שכתוב: "ויראו ויראו בני האלקים" וגו',

ותרגומו בני רברביא ועם אנשים בחינת מעשה אנוש אנוש הוא ולהפוך אותם מרע לטוב ע"י נפש אלהית המיוחדת במאצילה בלי הסתר פנים

ותרגומו: "בני רברביא". "ועם אנשים" היא בחינת המעשה — מעשה אנוש, שהרי הוא אנוש. ועליהם להפוך מרע לטוב באמצעות הנפש האלקית, המאחדת עם המאציל שלה בלי הסתר פנים

כלל המבררה ומעלה את נפש החיונית להבטל ולהכלל באור ה' וזו בחי' ישראל ישר אל ואל הוא לשון חוזק וממשלה לנצח מלחמתה עם נפש החיונית

המבררת ומעלה את הנפש החיונית, כדי שתבטל ותיכלל באור ה'. וזוהי בחינת ישראל — ישר אל; ו"אל" הוא לשון חוזק ושלטון, לנצח במלחמתה עם הנפש החיונית.

וזהו שכתוב ימי שנותינו בהם שבעים שנה בהם דייקא בשתי הנפשות שבכל יום הוא מלחמה חדשה ולפיכך אין חיותם שוה שזה חי יותר

וזהו שכתוב: "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" — "בהם" דווקא, בשתי הנפשות, שכן בכל יום מתנהלת מלחמה חדשה. לכן אין משך חייהן שווה: נפש זו חיה יותר

וזה חי פחות והכל תלוי לפי ערך המלחמה שצריך ללחום עם נפשו הבהמית לפי חלק הרע שבה כמה שנים שצריך ללחום עמה עד שתתהפך לטוב

ונפש זו חיה פחות. הכול תלוי במידת המלחמה שעל האדם לנהל עם נפשו הבהמית, בהתאם לחלק הרע שבה: כמה שנים עליו להילחם בה עד שתתהפך לטוב.

וזהו פי' הכתוב ועתה ישראל שעתה דוקא בזמן הזה שהרע מעורב בטוב נקרא [נקראת] הנשמה בשם ישראל שצריכה להשתרר ולנצח את נפש הבהמית ולא הפכא מרע לטוב

וזהו פירוש הפסוק "ועתה ישראל": דווקא עכשיו, בזמן הזה, כשהרע מעורב בטוב, נקראת הנשמה בשם ישראל, משום שעליה לשלוט בנפש הבהמית ולנצח אותה, ולהפוך אותה מרע לטוב.

אבל לעתיד נאמר ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ ולא יהיה הרע כלל ולא תצטרך ללחום עוד

אבל על זמן העתיד נאמר: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", ולא יהיה רע כלל, ולא יהיה עוד צורך להילחם.

ולא יקרא בשם ישראל (ואפשר הענין כדאיתא בגמ' [בגמרא] פ"ה דב"ב [דבבא בתרא]) (דע"ה ב') ע"פ כל הנקרא בשמי ע"ש בפרשב"ם [בפירוש רשב"ם].

ולא תיקרא בשם ישראל. (ואפשר שהענין הוא כפי שנאמר בגמרא, פרק ה' דבבא בתרא, דף ע"ה ע"ב, על הפסוק "כל הנקרא בשמי"; עיין שם בפירוש הרשב"ם.)

ולהבין תכלית ירידת שתי הנפשות למלחמתם בעוה"ז אחרי שגם נפש החיונית טרם שירדה בהסתר וצמצומים רבים היתה במקורה בטלה באור ה' ולמה ירדה כ"כ [כל כך] שעל

וכדי להבין את תכלית ירידתן של שתי הנפשות למלחמתן בעולם הזה: הרי גם הנפש החיונית, לפני שירדה להסתרה ולצמצומים רבים, הייתה במקורה בטלה באור ה'. מדוע אפוא ירדה כל כך, עד שעל

ידה הוצרך לרדת גם הנפש האלהית לבררה ולהעלותה צריך להקדים תחלה ענין המלחמה וזמנה המבואר בזהר שעתא דקרבא היא שעתא דצלותא כו' מאן דקטיל לחויא יהבין ל"י ברתא דמלכא דא צלותא.

ידה נאלצה גם הנפש האלקית לרדת, כדי לברר אותה ולהעלות אותה? תחילה יש להקדים ולבאר את ענין המלחמה ואת זמנה, כפי שמבואר בזהר: "שעתא דקרבא היא שעתא דצלותא" וכו'; "מאן דקטיל לחויא יהבין ליה ברתא דמלכא" — זו תפילה.

2 וביאור הענין שבפסוקי דזמרה האדם מפריד הרע מהטוב שבנפשו הבהמית כמ"ש רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם כו'

ביאור העניין: בפסוקי דזמרה האדם מפריד בין הרע לטוב שבנפש הבהמית שלו, ככתוב: "רוממות ה' בגרונם, וחרב פיפיות בידם" וכו';

שתי פיות להעלות הטוב למעלה ולהפריד הרע למטה ועיין ברע"מ [ברעיא מהימנא] ר"פ שופטים והוא כשמתבונן האדם בגדולת ה' איך

שתי פיות לחרב: להעלות את הטוב למעלה ולהפריד את הרע למטה. עיינו ברעיא מהימנא כתחילת פרשת שופטים. וזהו כאשר האדם מתבונן בגדולת ה': כיצד

שהוא מחיה את כולם ומהווה את כולם וכולם בטלים אצלו ית' וכולא קמיי [קמיה] כלא חשיב כמ"ש לך ה' הגדולה וכו' שכל המדות העליונות בטלים אצלו ית' כמ"ש [כמו שכתוב] בתיקונים ולא מכל מדות אליו כלל.

הוא מחיה את כולם ומהווה את כולם, וכולם בטלים לפניו יתברך, ו"הכול נחשב לפניו כלא"; ככתוב: "לך, הוי", הגדולה" וכו' — כל המדות העליונות בטלות לפניו יתברך, ככתוב בתיקונים: "ולא מכל המדות הללו כלל".

3 והוא נעלה מעלה מהם רבבות מדרגות אין מספר והמלאכים אומרים קדוש כו' קדוש פי' מופרש מובדל למעלה מעלה מגדר ממלא וסובב כל עלמין כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] במקום שאתה מוצא גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו שאע"פ [שאף על פי] שלגדולתו

והוא נעלה מהם לאין שיעור, ברבבות מדרגות שאין להן מספר. והמלאכים אומרים: "קדוש" וכו'. "קדוש" פירושו מובדל ומופרש, למעלה מעלה מגדר ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, כפי שאמרו חז"ל: "במקום שאתה מוצא גדולתו, שם אתה מוצא ענותנותו". שהרי אף שגדולתו

אין חקר על כל זה הוא רם ומתנשא מבחי' גדולתו עד שמדת גדולה נחשב ענוה ושפלות לפניו ית' וכאשר יעמיק האדם מחשבתו בהתבוננות זו וכיוצא בה ממילא יתפרדו כל פועלי און בחי' הרע שבנפשו בהיות

אין לה חקר, אף על פי כן הוא רם ונישא למעלה מבחינת גדולתו, עד שמידת הגדולה נחשבת לענוה ולשפלות לפניו יתברך. וכאשר אדם מעמיק את מחשבתו בהתבוננות זו וכיוצא בה, ממילא "יתפרדו כל פועלי און" — בחינת הרע שבנפשו, שכן

כי הרע וסטיא [וסטרא אחרא] אין להם חיות כלל מצד עצמם זולת שמקבלים חיותם מאחוריים דקדושה עי"י שסי"ה ל"ת [לא תעשה]

הרע והסטרא אחרא אין להם חיות כלל מצד עצמם, אלא הם מקבלים את חיותם מאחוריים דקדושה, באמצעות שסי"ה מצוות לא תעשה.

ולכן הם בטלים אל הקדושה כביטול החושך מפני אור אך לא די להפריד הרע לבד אלא שצריך לבטלה מכל וכל.

ולכן הם בטלים אל הקדושה, כשם שהחושך בטל בפני האור. אבל לא די להפריד את הרע בלבד; צריך לבטלו לגמרי.

כמ"ש החרם תחרימם ולהפכא חשוכא לנהורא וזהו עי"י ק"ש [קריאת שמע] כמ"ש ויקח רמח בידו שית תיבין דיחודא שבפסוק שמע ישראל עם כללות רמ"ח תיבין דק"ש [דקריאת שמע] הם נקראים רומח וע' בספר מאורי אור אות ריש סט"ו.

כמו שנאמר: "החרם תחרימם", ו"להפוך חושך לאור". והדבר נעשה באמצעות קריאת שמע, כמו שנאמר: "ויקח רמח בידו". שש התיבות של הייחוד שבפסוק "שמע ישראל", יחד עם כללות רמ"ח התיבות של קריאת שמע, נקראות "רומח". ועיינו בספר מאורי אור, אות ריש, סעיף ט"ו.

4 והיינו כמו שעיי הרומח הוא נטילת חיות האדם לגמרי כך עי"י ק"ש [קריאת שמע] מבטלים ומחרימים הרע מכל וכל.

כלומר, כשם שבאמצעות רומח נוטלים מאדם את חיותו לגמרי, כך באמצעות קריאת שמע מבטלים את הרע ומכלים אותו לחלוטין.

וביאור הדבר צ"ל ענין שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. פי' אחר שנבראו עולמים שייך לומר לשון אחד שפירושו א"ח ד' שהוא אחד בח' בז' רקיעים וארץ וד' ד' רוחות העולם

ביאור הדבר: יש להבין את ענין "שמע ישראל", הוי' אלקינו, הוי' אחד". כלומר, לאחר שנבראו העולמות שייך לומר "אחד" — א"ח ד': הוא אחד בח', בשבעת הרקיעים ובארץ, ובד', בארבע רוחות העולם.

וכן למעלה לאחר שנאצלו מדות עליונות שייך לומר לשון אחד בח' ז' מדות הגדולה והגבורה וכו' וד' חיות פני אריה וכו' ודמות פניהם וכו' ואיהו מייחד להון שכולם בטלים אליו ית'

כך גם למעלה: לאחר שנאצלו המדות העליונות שייך לומר "אחד" — בח', שבע המדות, "הגדולה והגבורה" וכו'; ובד', ארבע החיות, "פני אריה" וכו', "ודמות פניהם" וכו'. והוא מייחד אותן, שכן כולן בטלות אליו ית'.

אבל לגבי מהותו ועצמותו קודם שנבראו לא שייך לשון אחד כלל שאינו בגדר עלמין כלל וכמבואר בספר יצירה לפני אחד מה אתה סופר שמהותו ועצמותו נעלה מעלה רבבות עד אין קץ מבחי ספור אבל ביחס למהותו ועצמותו, קודם שנבראו העולמות, כלל לא שייך לומר "אחד", שכן הוא אינו בגדר עולמות כלל. וכמבואר בספר יצירה: "לפני אחד, מה אתה סופר?" — מהותו ועצמותו נעלה לאין קץ מריבואות רבים מבחינת הספירה.

וזה הוא בחי הוי ראשונה ה' אלקינו דייקא שאפילו המלאכים אינם משיגים ואומרים קדוש ושואלים איה מקום כבודו זולת נשמות ישראל שנמשכו משם וזו בחינת הוי הראשונה, "הוי אלקינו" דווקא, שאפילו המלאכים אינם משיגים; הם אומרים "קדוש" ושואלים "איה מקום כבודו?", מלבד נשמות ישראל שנמשכו משם,

כמו שמבואר לעיל בלי הסתר והעלם כלל חלק הוי כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] מי גילה רז זה לבני שהוא בחינת סוד העליון ישת חושך סתרו שנעלם אפילו מעיני המלאכים. כמו שנתבאר לעיל, בלי שום הסתר והעלם כלל: "חלק הוי". וכמאמר רז"ל: "מי גילה רז זה לבני?" — זוהי בחינת הסוד העליון, "ישת חושך סתרו", הנסתרת אפילו מעיני המלאכים.

5 והנה שמע פי לשון הכנה כשיתבונן המשכיל ויתקע מחשבתו בחוזק איך שהניח עליונים ותחתונים להיות הוי אלקינו ממש.

והנה, "שמע" פירושו גם הכנה: כשהאדם המשכיל מתבונן ומקבע את מחשבתו בחזקה בכך שה' הניח את העליונים ואת התחתונים כדי להיות ממש "הוי אלקינו".

והנשמה ירדה ממקום גבוה כ"כ [כל כך] חלק אלוה למקום נמוך מאד להתלבש תוך נפש החיונית אשר לזה יאות שתכלה אליו נפשו ורוחו

וכן הנשמה, שהיא "חלק אלוה", ירדה ממקום גבוה כל כך למקום נמוך מאד, כדי להתלבש בתוך הנפש החיונית; ולכן ראוי שנפשו ורוחו יכלו אליו.

אזי יגיע לבחינת ואהבת את ה' אלקיך שהוא פועל עומד שתרצה שיהיה הויה אלהיך וגם פועל יוצא שתעשה האהבה למעלה כמ"ש אהבתי אתכם אמר ה'

אזי יגיע לבחינת "ואהבת את ה' אלקיך", שהיא גם פועל עומד — שרצה שהוי יהיה אלקיו — וגם פועל יוצא: שיעורר את האהבה למעלה, ככתוב: "אהבתי אתכם אמר ה'".

והיינו שתתלהב נפשו באהבה עזה כרשפי אש שלהבת להבטל וליכלל באורו עיי האהבה הבאה מלמעלה כמ"ש הגידה לי שאהבה נפשי ומזה יעלה ויגיע לבחיי בכל מאדך מאד בלי גבול ותכלית אהבה שלמעלה מהדעת

כלומר, שנפשו תתלהט באהבה עזה כרשפי אש שלהבת, כדי להתבטל ולהיכלל באורו, באמצעות האהבה הבאה מלמעלה, ככתוב: "הגידה לי שאהבה נפשי". ומתוך כך יעלה ויגיע לבחינת "ככל מאדך": "מאד" — למעלה מכל גבול ותכלית, אהבה שלמעלה מן הדעת.

וזהו שאמר מגלה עמוקות מני חושך ויוציא לאור צלמות פי שעי שמגלה בלבו עמוקות מני חושך בחינת הוי אלקינו מבחיי ישת חשך סתרו ממילא נתהפך חשוכא לנהורא ויוציא לאור צלמות בחינת הרע שבנפשו שנהפך לטוב.

וזהו שנאמר: "מגלה עמוקות מני חושך ויוציא לאור צלמות". כלומר, כשהאדם מגלה בלבו "עמוקות מני חושך" — את בחינת "הוי אלקינו" — מתוך בחינת "ישת חושך סתרו", ממילא החושך נהפך לאור, ו"יוציא לאור צלמות": בחינת הרע שבנפשו נהפכת לטוב.

6 והנה בדורות הראשונים שלא היה הרע גובר בהם כ"כ [כל כך] היה די להם לבטל הרע שלהם מכל וכל

בק"ש [בקריאת שמע] לבדו לא כן עתה בעקבות משיחא שהרע מתגבר מאד ובלתי אפשר לבטלו

והנה, בדורות הראשונים, שבהם הרע לא גבר כל כך, די היה להם בקריאת שמע לבדה כדי לבטל את הרע שבהם לחלוטין. לא כך עתה, בעקבות משיחא, כשהרע מתגבר מאוד ואי אפשר לבטלו

מכל וכל בק"ש [בקריאת שמע] לבדה לזאת תקנו שמונה עשרה ברכות וברוך הוא לשון השפעה והמשכה שאנו מבקשים שיומשך ויושפע בחיי אתה לנוכח הויה אלהינו שיהיה בנו בהתגלות לבנו וממילא יבוטל הרע מכל וכל כביטול החושך כו'

לחלוטין באמצעות קריאת שמע לבדה. לכן [חז"ל] תיקנו שמונה עשרה ברכות. "ברוך" הוא לשון של השפעה והמשכה: אנו מבקשים שהבחינה של "אתה", בפנייה ישירה, הוי אלקינו, תימשך ותושפע, ותהיה בתוכנו בהתגלות בלבנו; ואז הרע יתבטל מאליה לחלוטין, כמו שהחושך מתבטל, וכו',

כנ"ל ובברכת סלח לנו אין פירושו מפני יראת העונש שיסלח לנו בשביל שלא יענוש אותנו ח"ו [חס ושלום] אך פירושו כמשל אדם המבקש מחבירו מחילה וסליחה שיתגלה רצונו אליו ע"י התעוררות רחמנותו.

כאמור לעיל. ובברכת "סלח לנו" אין הכוונה שאנו מבקשים סליחה מתוך יראת העונש, כדי שהי' יסלח לנו ולא יעניש אותנו, חס ושלום. אלא הכוונה היא כמו כמשל על אדם המבקש מחבירו מחילה וסליחה, כדי שרצונו הטוב כלפיו יתגלה באמצעות התעוררות הרחמים.

כן אנחנו מבקשים התגלות רצונו ע"י י"ג מדה"ר [מדות הרחמים] ונקרא בלשון י"ג נהרא אפרסמונא דכ"א המבררים ומלבנים עונותיהם של ישראל ולא יהיו מסכים מבדילין בהתגלות רצונו ית'.

כך אנו מבקשים שרצונו יתגלה באמצעות שלוש עשרה מידות הרחמים, הנקראות "שלושה עשר נהרות של אפרסמון טהור", המטהרים ומלבינים את עונותיהם של ישראל, כדי שלא יהיו מסכים מבדילים בפני התגלות רצונו יתברך.

7 והנה ימי אלול מיוחדים להתעוררות י"ג מדות הרחמים וביום הכפורים הוא התגלות הרצון כמו בעת שחטאו ישראל בעגל נתבשר להם סליחה ביום הכפורים כי אז הוא התגלות הרצון

והנה, ימי אלול מיוחדים לעורר את שלוש עשרה מידות הרחמים, וביום הכיפורים מתגלה הרצון. כך היה כאשר ישראל חטאו בעגל: ביום הכיפורים הודיעו להם שנסלח להם, משום שאז מתגלה הרצון.

והנה בחי' אהבה רבה הנ"ל בחינת בכל מאדך היא ביתר שאת ועוז הגבה למעלה מאהבת הנשמה טרם בואה לעוה"ז

והנה, בחינת האהבה רבה שנוכרה לעיל, בחינת "בכל מאדך", נעלית וחזקה הרבה יותר, והיא גבוהה לאין ערוך מאהבת הנשמה קודם שירדה לעולם הזה.

והיא באה דוקא על ידי התבררות נפש החיונית וביטול הרע שבה כמ"ש מגלה עמוקות מני חושך וכיתרון האור מן החושך דוקא

והיא באה דווקא על ידי בירור הנפש החיונית וביטול הרע שבה, ככתוב: "מגלה עמוקות מני חושך", וכמו "כיתרון האור מן החושך" — דווקא.

וכמו שכתוב במ"א וזהו תכלית ירידת הנשמה בעולם הזה לברר וללכך הרע שבנפש הבהמית בכדי שתגיע לאהבה רבה זו.

כמו שכתוב במקום אחר. וזהו תכלית ירידת הנשמה לעולם הזה: לברר וללכך את הרע שבנפש הבהמית, כדי שתגיע לאהבה רבה זו.

8 וביאור הדבר בהיות ששרש נפש החיונית היא מדרגה גבוהה מאד כמ"ש ואלה המלכים כו' בארץ אדום לפני מלך מלך לבניי [לבני ישראל] רק שנפלה בשבירת הכלים בהסתרים וצמצומים רבים שמכסה ומסתיר יחוד אור א"ס ב"ה

ביאור הדבר: שורש נפש החיונית הוא מדרגה גבוהה מאוד, כמו שכתוב: "ואלה המלכים" וכו', "בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל". אלא שהיא נפלה בשבירת הכלים, לתוך הסתרות וצמצומים רבים המכסים ומסתירים את אחדות אור אין סוף ברוך הוא,

ולכן כאשר נתברר ונפרד בחינת הרע שבה ע"י נפש האלהית ממילא תגיע לאהבה רבה הנ"ל ביתר שאת

ולכן, כאשר בחינת הרע שבה מתבררת ונפרדת על ידי הנפש האלקית, היא מגיעה מאליה לאהבה רבה הנוכרת לעיל, ביתר שאת,

כמו קודם ירידתה וזהו והיה הכן הבכור לשניאה שדוקא מנפש הבהמית שהיא שנאה והיה הכן הבכור לפני מלך מלך.

כמו לפני ירידתה. וזהו "והיה הכן הבכור לשניאה": דווקא מן הנפש הבהמית, שהיא "שנאה", נעשה "הכן הבכור", "לפני מלך מלך".

והנה לשניאה כתיב ביו"ד לשון דבר אחר והיינו הר סיני שירדה שנאה לעכומ"ז [לעבודת כוכבים ומזלות] למאוס הרע בתכלית על ידי התגלות הרצון ואהבה שלמעלה מהדעת:

והנה, "לשניאה" כתוב ביו"ד, לשון של דבר אחר. וזהו הר סיני, שממנו ירדה שנאה לעובדי הכוכבים והמזלות: לתעב את הרע בתכלית, על ידי גילוי הרצון והאהבה שלמעלה מדעת.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likkutei-torah/ki-seitzei/4

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק